

jeg formoder det skal, nemlig at derved ikke alene forstaaes Bøndergaardene paa Fæstegods, men ogsaa Boelskede, Huse, Sælliger, Torve-moser, fortsagt ethvert Stykke Jord, som har usrit Hartkorn og ikke er indtaget til Fredskov eller under en Hovedgaard. Jeg kan altsaa ikke paa nogen Maade erkjende, at der er nogen Berettigelse til at paastaa, at dette er et rigtigt Udtryk for den gjældende Lov. Heller ikke tror jeg, at man paa nogen Maade kan sige, at det i og for sig er fornuftigt, og som det let vil kunne ses ved at efterlæse i Forordningen af 1819, er den Bestemmelse, som her foreslaas med Hensyn til Omdelingen, ikke engang parallel eller jevnfides løbende med den, som gjælder med Hensyn til Udstykningsloven. Der er i § 3 foreslaaet, at ethvert Stykke Jord, som fraskilles en Bondeeiendom paa et Gods, skal bebygges, medmindre det forenes med anden Bønderjord. Den tilsvarende Bestemmelse i Udstykningsloven af 3die Decbr. 1819 findes i dens § 3 og lyder paa, at Parcellen skal bebygges, „medmindre den sammenlægges med anden Eiendom“ — der staar ikke Bønderjord — „eller tillægges et jordløst Hus eller er en fraliggende Hedelod, Moselod, Torvelod eller Dverdrevelod.“ Det vil altsaa let ses, at Reglen er den samme, men Undtagelserne langt fra de samme i begge Tilfælde. Jeg kan nu ikke antage andet, end at det ved Konciperingen af Lovforslaget er overset, at f. Ex. en saadan fraskilt Jordlod efter Lovforslagets Ord strengt taget ikke engang vil kunne tillægges et jordløst Hus, thi et jordløst Hus er ikke Bønderjord, Noget, som dog vistnok i Almindelighed maa anses for at være overmaade fornuftigt. Der er ikke Tale om, at en saadan fraskilt Lod vil kunne tillægges noget Stykke Jord endog af det allermindeste Maal, hvis det er frit Hartkorn. Dette er fuldstændigt udelukket ved Udtrykket Bønderjord, men derimod ikke i Forordningen af 3die December 1819 ved Udtrykket „Eiendom“. Endelig vil det vistnok erkjendes, at den Bestemmelse i Loven af 3die December 1819, hvorved „alle fraliggende Hedelodder, Dverdrevelodder, Moselodder og Torvelodder undtages fra Reglen,“ har et ikke ringe Omfang, men denne Undtagelse synes her at være forglemt af Koncipisten, forsa-

vidt som ellers Hensigten har været den, at gjøre Omdelingslovgivningen lig med Udstykningslovgivningen. — Dernæst maa jeg med Hensyn til det sidste Stykke af § 3 aabent bekjende, at det ikke har været mig muligt at forstaa, hvad der egentlig har været ment dermed eller hvor vidt dette Paabud skal føre, idet jeg maa tilføie, at heller Ingen af dem, hos hvem jeg har søgt Oplysning derom, — ganske vist har jeg ikke forespurgt hos Lovkoncipisten selv — har kunnet give mig nogen fyldestgjørende Forklaring. Paabudet gaar for det Første ud paa, at med en særlig skyldsat Lod, som stilles fra den Eiendom, hvorunder den er henlagt, bliver der at forholde paa samme Maade som ved en egentlig Omdeling med Undtagelse af, at der ikke behøver at finde nogen Hartkornsfordeling Sted. Forsaavidt tror jeg nogenlunde at kunne forstaa det, skjøndt Begrebet „Eiendom“ her vel ikke kan falde sammen med Begrebet „Bøndereiendom“, som nævnes foran; thi dersom jeg har læst det rigtigt — og det forekommer mig, at jeg fik et Bink fra den høitærede Indenrigsminister om, at jeg havde læst rigtigt — saa betegner det enhver særlig skyldsat Del af Bønderjord under et Gods. Her er der jo imidlertid Tale om, at en særlig skyldsat Lod stilles fra en Eiendom, og her maa altsaa „Eiendom“ tages i en anden Forstand, nemlig som et samlet Forbrug, selv om det er et Komplex af flere skyldsatte Lodder. Men naar jeg kommer til det andet Paabud, nemlig dette, at, naar en bebygget Lod skal forenes med en anden Eiendom, saa skal der forholdes paa samme Maade som med en egentlig Omdeling, saa maa jeg tilstaa, at jeg ikke forstaaer, hvad Meningen egentlig er dermed. Hidtil har der jo som bekjendt ikke været noget som helst Paabud om, at særlig skyldsatte Lodder, drevne i Sambrug, skulle sammensmeltes under samme Matrikelnummer, det vil sige forsaavidt som de høre under et Gods. Dersom nu Paabudet her skal forstaaes saaledes — og saaledes har jeg nærmest været tilbøielig til at forstaa det — saa er dette aabenbart en aldeles splinterny Bestemmelse, som paa ingen Maade ligger i den tidligere Lovgivnings Ord eller Aand, og som vil være i en meget høj Grad byrde-